

Arrest

nr. 193 926 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de belagers van zijn zus omdat deze geld eisten voor de terugbetaling van haar schuld.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juni 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing waarna de commissaris-generaal op 22 september 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat de motieven van verzoekers asielaanvraag vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag en bovendien bedrieglijk werden bevonden. Het beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 5 december 2006 verworpen.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten (kopieën) neer: een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen in verband met zijn zus M.; foto's van een afgebrand huis en afgebrande palmbomen; een brief van zijn zus M. aan de Nigeriaanse ambassadeur; een gerechtsbrief van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen; een brief en kopie van identiteitskaart van zijn vriendin C. C. en een brief van haar broer P.; een verklaring van zijn huisbaas H. B., een verklaring van zijn buurman K. B. L.; een ontvangstbewijs verklaring wettelijke samenwoning ; een geboorteakte van zijn zoon T.; een identiteitsbewijs van zijn zoon T.; een brief met betrekking tot zijn werkervaring in België en een inschrijvingsformulier centrum basiseducatie Antwerpen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongegrondheid en ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen en zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo verzoeker in zijn verzoekschrift, ter verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande het aantal personen die zijn zus M. hebben meegenomen en hem en zijn ouders bedreigd hebben, stelt dat het 3 personen betreft die hem en zijn ouders hadden aangevallen, waarvan hij slechts twee heeft gezien, komt hij niet verder dan gekunstelde post-factum verklaringen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Bij nazicht in het administratief dossier leest de Raad dat verzoeker, zoals correct opgemerkt in de bestreden beslissing, in het kader van zijn huidige asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal enkel melding maakt van twee personen en geen andere personen heeft gekend (gehoor 22 mei 2017, 8) terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag duidelijk verklaard heeft dat zijn zus M. door 3 personen werd meegenomen en dat dezelfde 3 personen naar hun huis kwamen om geld te eisen dat hun zus M. hen nog schuldig was (gehoor 4 augustus 2004, 5-7). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hetzelfde dient gezegd te worden aangaande de verklaringen van verzoeker over de verwondingen die hij opliep toen deze personen hem kwamen bedreigen. In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij gestoken werd met een mes tussen zijn ogen (gehoor 4 augustus 2004), terwijl hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag refereerde naar een steekwonde in zijn rug (gehoor 22 mei 2017, 8). Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de feiten, verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen dat hij een wonde heeft overgehouden aan de onderkant van zijn rug, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft noch verklaart. Ook wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent zijn incoherente verklaringen over zijn broer en zussen en over de naam van zijn moeder, komt hij niet verder dan gekunstelde verklaringen teneinde zijn verklaringen geloofwaardig te laten overkomen. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

De opmerking van verzoeker dat de tegenpartij geen geloof hecht als zou hij in Borno State hebben verbleven, is niet dienstig. Verzoeker heeft telkenmale verklaard afkomstig te zijn uit Edo State, een gegeven dat te dezen niet ter discussie staat.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Nigeria dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land en is er actueel voor burgers in Edo State, verzoekers regio van herkomst, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op zijn gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen. De betreffende beslissing houdt

dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kind en partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij veel heeft meegemaakt in de vele jaren dat zij in België verblijft en dat zij reeds meerdere procedures heeft gevoerd. Zij licht toe dat er thans een procedure wettelijke samenwoning hangende is en dat de weigering voorkomt bij de rechtbank op 11 oktober. Verzoekende partij vervolgt dat haar huidige asielaanvraag wordt afgewezen onder andere door bepaalde gegevens te vergelijken met haar eerste asielaanvraag. Zo wijst verzoekende partij er op dat het aantal broers en zussen dat hij heeft anders is omdat een aantal leden van haar familie intussen is overleden in vergelijking met haar eerste asielaanvraag. Volgens verzoekende partij is hier ook geen sprake van tegenstrijdige verklaringen. Zo wijst verzoekende partij er ook op dat er geenszins een verschil is in de naam van haar moeder in vergelijking met de eerste asielaanvraag: volgens verzoekende partij moet de naam fonetisch gelezen worden en is fonetisch lcheche gelijk aan Fellchia. Verzoekende partij vervolgt dat zij zelfs een foto heeft overhandigd die gemaakt werd door een vriend die naar Nigeria terugkeerde en het platgebrande landgoed van haar ouders fotografeerde. Verzoekende partij wijst er op dat haar zuster in 1997 slachtoffer was van mensenhandel en dat de ouders veroordeeld werden tot ernstige straffen. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat haar asielaanvraag ten gronde diende onderzocht te worden, temeer zij slachtoffer dreigt te worden van mensonterende omstandigheden gezien zij hier een kind heeft in België. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

4.2. . De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen

louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet ingaat op de volgende in voormelde beschikking opgenomen grond: *“Zo verzoeker in zijn verzoekschrift, ter verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande het aantal personen die zijn zus M. hebben meegenomen en hem en zijn ouders bedreigd hebben, stelt dat het 3 personen betreft die hem en zijn ouders hadden aangevallen, waarvan hij slechts twee heeft gezien, komt hij niet verder dan gekunstelde post-factum verklaringen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Bij nazicht in het administratief dossier leest de Raad dat verzoeker, zoals correct opgemerkt in de bestreden beslissing, in het kader van zijn huidige asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal enkel melding maakt van twee personen en geen andere personen heeft gekend (gehoor 22 mei 2017, 8) terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag duidelijk verklaard heeft dat zijn zus M. door 3 personen werd meegenomen en dat dezelfde 3 personen naar hun huis kwamen om geld te eisen dat hun zus M. hen nog schuldig was (gehoor 4 augustus 2004, 5-7). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hetzelfde dient gezegd te worden aangaande de verklaringen van verzoeker over de verwondingen die hij opliep toen deze personen hem kwamen bedreigen. In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij gestoken werd met een mes tussenzijn ogen (gehoor 4 augustus 2004), terwijl hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag refereerde naar een steekwonde in zijn rug (gehoor 22 mei 2017, 8). Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de feiten, verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen dat hij een wonde heeft overgehouden aan de onderkant van zijn rug, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft noch verklaart.”* Voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande haar asielrelaas blijven dan ook weerhouden.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekende partij ook aangaande haar naaste familieleden incoherente verklaringen heeft afgelegd. In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot gekunstelde verklaringen teneinde haar verklaringen geloofwaardig te laten overkomen. Verzoekende partij komt ter terechtzitting niet verder dan het herhalen van deze gekunstelde verklaringen. Zo stelt zij ter verklaring voor de incoherenties over haar broers en zussen, dat het aantal broers en zussen dat zij heeft anders is omdat een aantal leden van haar familie intussen is overleden in vergelijking met haar eerste asielaanvraag. Deze uitleg verklaart noch rechtvaardigt echter het gegeven dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag stelde 4 broers en 2 zussen te hebben en dat een van haar broers, A., omkwam toen ook haar ouders werden omgebracht (gehoor 4 augustus 2004, 2-4, 12-13), terwijl zij tijdens haar tweede asielaanvraag verklaart dat M. haar enige zus is en dat haar ouders geen andere kinderen hadden (gehoor 22 mei 2017, 3 en 11). Overigens wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat op de *“Declaration of age”*, vervat in het administratief dossier, dat deze verklaring werd afgelegd door K.E., die verklaart dat hij de jongere broer is van verzoekende partij. Wanneer verzoekende partij gevraagd werd of zij deze man kent, antwoordt zij ontkennend en zegt zij dat zij geen broers heeft (gehoor 22 mei 2017, 11). Zo zou kunnen worden aangenomen dat, zoals verzoekende partij heden voorhoudt, een aantal leden van haar familieleden overleden zijn, mag redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij dit ook zo zou verklaren; niet *“Het is alleen wij 2 (lees: zus M.). Mijn ouders hadden geen andere kinderen.”* (gehoor 22 mei 2017, 3) en evenmin *“Ik heb geen broers, het is alleen ik en mijn zus”* (gehoor 22 mei 2017, 11).

Ook wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent haar incoherente verklaringen over de naam van haar moeder, komt zij niet verder dan gekunstelde verklaringen teneinde haar verklaringen geloofwaardig te laten overkomen. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Voor zover kan worden aangenomen dat de naam van de moeder van verzoekende partij fonetisch gelezen moet worden en I. fonisch gelijk is aan F., dan nog biedt deze uitleg geen verklaring voor het gegeven dat op het document *“Declaration of age”* staat dat haar moeder E.A. zou heten.

De vastgestelde incoherenties aangaande haar naaste familieleden blijven onverminderd overeind en verhinderen overduidelijk enig geloof te hechten aan de verklaringen van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting er op wijst dat zij zelfs een foto heeft overhandigd die gemaakt werd door een vriend die naar Nigeria terugkeerde en het platgebrande landgoed van haar ouders fotografeerde, gaat zij volledig voorbij aan de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststelling: *“U kon niet preciseren wanneer het platbranden van het huis en de palmbomen plaatsvond (gehoor CGVS 2e AA, p. 7), en u kan ook niet preciseren wie hiervoor verantwoordelijk is, tenzij ‘dezelfde mensen die mijn zus verhandelden’ (gehoor CGVS 2e AA, p. 8). Gevraagd of A.(...) en K.(...) het huis*

van uw vader platbrandden, zei u echter dit niet te weten (gehoor CGVS 2e AA, p. 8). Deze verklaringen (en de door u voorgelegde foto's) zijn dan ook te vaag en bevatten geen elementen om de ongeloofwaardigheid van de reeds eerder door het CGVS betwiste vervolgingsfeiten van 2004 te herstellen." De Raad voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat aan foto's geen objectieve bewijswaarde gehecht kan worden daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Het loutere feit dat er thans een procedure wettelijke samenwoning hangende is en dat zij een kind heeft in België, wijzigt niets aan de in de beschikking opgenomen grond vermits dit gegeven geen uitstaans heeft met haar asielrelaas.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS